

Ходіння по муках...

Вже пройшов більше ніж рік, коли редакція журналу разом з університетом, де започатковано цей журнал, перемістилася до м. Сєвєродонецьку Луганської області. Що змінилося з цього часу, бо його, як ходіння по муках, не можна назвати по-іншому!

По-перше пройшла переоцінка цінностей, яка має відношення не тільки до того стану, в якому ми опинилися, але й до зміни по відношенню до своїх колег, роботи, духовного натхнення, що залежить від стану в якому перебуває оточує суспільство.

По-друге, прийшло розуміння того, що якщо ти слабкий духом, то тут тобі роботи нічого, бо крім тебе самого, ніхто тобі не допоможе! Треба увесь час доводити, навіть найвищому керівництву Міністерства, що не можна порівнювати стани й давати однакові шанси на виживання тим переміщеним вузам, які розташовані в центральній частині країни, далеко за межами АТО і тим, хто, безпосередньо, живе, чуючи ночами розриви від снарядів. Не має розуміння у Міністерстві й того, що в таких місцях й вузах залишилися працювати саме фанати, цвіт майбутньої нації: людей, вчених з стійкою життєвою позицією, хто вірить саме в прекрасне майбутнє України, доводячи це своєю сьогоденною працею. І це не їх вина, що до них не пішли в цьому році студенти, бо той хто не пережив цих складних часів в зоні АТО не може зрозуміти чому це сталося. Бо зараз бояться вчитися й знаходитись в таких вузах не тільки діти, що вирвалися із реального щоденного пекла від постійних розривів, але й викладачі, що не витримують тих соціальних й духовних мук, в які поставила їх доля! Не можна назвати таких людей, котрі покинули свої робочі місця в зоні АТО «щурами, які біжать з тонучого судна», бо ті муки, які проходить кожен з тих, котрий залишається на цій землі, примушує їх це роботи. А тих, хто залишається тут працювати, не зважаючи на всі фізичні, моральні й соціальні перешкоди - говорити ще й ще раз керівництву Міністерства, країни, що не можна руйнувати те, що так довго напрацьовувалося, доводилось віковою історією існування університетів на території Луганської області.

По-третє з'явилося повага не тільки до самого себе, але й до того колективу людей, який тебе оточує і вірить, що якщо ми вижили в такій важкій ситуації, то тепер нам немає іншого виходу як працювати на благо свого університету, краю, де народилися й прожили більшість свого життя.

Ми продовжуємо працювати, завойовувати, навіть, за останній 2014-2015 навчальний рік, премії Кабінету Міністрів України, Міністерств молоді й спорту України, подавати на наукові роботи на отримання грантів, бюджетне фінансування, завойовувати нові рубежі розповсюдження нашого журналу, підіймати рейтинги й індекси видання у науково-метричних базах. Ми не втрачаємо надію на те, що наше ходіння по муках закінчаться і нам хоча б не будуть заважати працювати необґрунтовані рішення керівництва Міністерства, які обмежують наші дії, наукові завоювання, не дозволяють розвивати наукові школи, творчу молодь і підтримувати «бойове» натхнення тих, хто продовжує працювати в зоні проведення АТО!

Головний редактор науково-виробничого
журналу «Часопис економічних реформ»

Т. В. Калінеску